

gende til Ministeriet om det Tilskud, der omtales i Bemærkningerne til § 1; Dagen efter kunde Ministeriet sende det til St. Croix med Forespørgsel, om Kolonialraadet vilde kavere paa samme Maade for dette Bølsb som tidligere. Da jeg under 1ste Behandling yttrede til den ærede Minister, at det var en hurtig Expedition, at Ministeriet saa hurtigt kunde blive færdig med sine Overvejelser, svarede han dertil, at det laa selvfølgelig i, at der har været først Forhandlinger mellem Selskabets Bestyrelse og Ministeriet, før end Andragendet blev affattet, og det er forstaaeligt. Naar man da spørger, hvorfor Lovforslaget her i Thinget angaaende dette Punkt ikke blev forelagt før, da svarede den ærede Minister, at han saa vidt muligt maatte afsente — saa vidt jeg erindrer, var det Svaret — Kolonialraadets Bestemmelse om, hvorvidt det vilde kavere for Bølsbet eller ikke. Denne sidste Grund forekommer mig ikke at være tilstrækkelig. Jeg skal i den Henseende henvise til Loven af 25de Februar 1876, den indeholder i Slutningen en meget vigtig Bestemmelse. Den siger: Intet maa udbetales, inden Kolonialraadet har taget denne vigtige Beslutning. Paa samme Maade kunde en Lov, forelagt i Oktober, indeholde den Betingelse, at den ikke traadte i Kraft, inden Kolonialraadet havde taget en saadan Beslutning. Jeg siger derfor: der foreligger for mig ikke nogenjomhelst Grund til at antage, at et Selskabs Bestyrelse, der har et saa vigtigt Spørvs baade af Hensyn til Statskassen og af Hensyn til sig selv, har i fem Maanedes ligesom lagt Hænderne i Skjød og ladet det Hele være afhængigt af, om Rigsdagen vil gjøre dette eller ikke. Jeg er meget mere tilbøjelig til at tro — og jeg formener, at jeg vilde gjøre Selskabet Uret, hvis jeg ikke troede det — at Selskabets Bestyrelse allerede i Sommer har sagt til sig selv: gjøres skal det, og at den derefter har bestilt de fornødne Maskindele og de fornødne Reparationsgenstande, for at dette Arbejde i rette Tid kunde blive udført, ste hvad vilde med Hensyn til Beslutningen om Betalingen. Denne Betragtningmaade tror jeg, det vil være rigtigst at anstille, naar man ser hen, ikke blot til Selskabets Karakter i og for sig, men navnlig til de Mænd, der lede dets Bestyrelse. Jeg kan heller ikke se rettere, end at Ministeren ikke vilde have paataget sig det Ansvar, som der dog synes at ligge i at udsætte denne Sags Forelæggelse over en Maaned af den af mig nævnte lidet antagelige Grund, naar han absolut maatte fastholde, at det Hele vilde ramle sammen, hvis Rigsdagen Intet besluttede. Jeg maa derfor af disse Grunde holde mig overbeviist om — og jeg formener, at jeg gjør Ret imod alle Bedkommende ved at tro det —, at Fabrikken vil blive sat i Stand til at modtage dette Aars Høst, hvad Beslutningen saa end her bliver. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at selv om Beslutningen

her skulde have den beklagelige Følge, at dette Forretningsfirma opgav sit Bo som insolvent, saa vilde der dog utvivlsomt neppe behøves saa lang Tid til at lade den eventuelle Skifteret eller Kreditorerne bestemme, hvorledes der skulde forholdes med Pantet, naar forøvrigt Fabrikken staa saaledes til Brug, at kun en saadan Omstændighed endnu kunde forhindre, at Fabrikken traadte i Virksomhed. Jeg vilde beklage, om vi skulde staa overfor et saadant Tilfælde, at der skulde blive Spørgsmaal om, hvad der er antydnet i det relative Flertals Betænkning om Statskassen; men jeg vil dog sige, at jeg hellere vilde foretrække en saadan Prøve foreløbig, end jeg turde være med til at give den Begunstigelse til et Forretningsfirma her paa Stedet, som her er forlangt i § 1.

Med Hensyn til § 2 udtalte den høitærede Minister to Ting. Han vilde ikke benegte, at vor Paastand om, at Høsten gav tilstrækkelig Pant, var vel begrundet, men Feilen var, at Laangiverne manglede. Ja, dertil vil jeg sige, at det jo er sandsynligt, at Laangiverne altid ville mangle, naar Bedkommende kun have for Skik enten direkte eller gennem Kolonialraadet at henvende sig til den danske Statskasse, lade Kolonialkassen, Kommunekassen være deres Pant og lade denne igjen have en Slags Blancocredit paa Statskassen. Hvorledes er det muligt, at private Midler ville kunne finde Vej ind i dette Vildrede, naar hele Plakaten af 14de Mai 1823 er tagen i Beslag paa den Maade. Det er derfor naturligt, at saalænge der er Haab om, at man fremdeles skal fortsætte dette System, ville Laangiverne mangle; men det er ikke noget Bevis for, at de ogsaa ville mangle, naar de vide, at denne Rilde er stoppet. Nu siger den høitærede Minister: Ja, hvis Denne eller Hin gaar fallit, saa ville Arbejdskontrakterne, som ellers ere retlig bestaaende og forpligtende for Gierne af Plantagerne, være som et værdiløst Papir. Det har jeg ikke kunnet forstaa; thi jeg vil antage, at er der i Høsten et tilstrækkeligt Pant, saa maatte ogsaa Boets Værg, i dette Tilfælde Skifteretten, kunne finde Midler til at opfylde den Forpligtelse, som paahvilede Plantagerne under Forhold som disse, hvor der er en saa rig Høst. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det, som vi have udviklet i vor Betænkning, er en Nødvendighed at standse, hvad enten vi se hen til en Laantager som Kolonialkassen eller Kolonialraadet eller til de enkelte Mænd derovre, inden der ryddes op i Forholdene. Det er jo nemlig, naar man f. Ex. vil laane Penge ud i en Landeindom og ikke har den fuldt tilstrækkelige reelle Sikkerhed, et aldeles afgjørende Spørgsmaal: Hvem staa i Spidsen for den Gienstand, hvem er Manden? Det er det, som er saa væsentligt; men her savnes netop den personlige Garanti. Om Kolonialkassen som Debitor skal jeg ikke nærmere udtale mig, det har jeg gjort før, og se vi paa den Enkelte, naar han staa